

kommer ind paa en meget langvarig Drøftelse af, hvad her er sket, og som vi jo alle maa beklage. Jeg kan paa mange Maader godt indse, hvor vanskeligt det maa være for en Konseilspræsident, der i mange Aar har siddet sammen med en Kollega, at lade sig overbevise om, at han virkelig har siddet ved Siden af en Mand, han ikke kunde være bekendt at sidde ved Siden af. Det forstaaer jeg overmaade godt, og jeg skal derfor ikke rette nogen Bebrejdelse, i alt Fald ikke nogen nævneværdig, mod Konseilspræsidenten og hans Fremgangsmaade i Sagen Alberti. Jeg maa dog erkende, at der kunde maaske have været Grund til at skride ind i Fjor under Rigsdagssamlingen paa Grund af de Bevisligheder, der fremkom mod Justitsministeren den Gang, som nu have været gentagne atter og atter i disse Dage, og som blandt andet rummede det, at det var ganske notorisk, at han havde talt Usandhed. Den Gang burde dog vistnok Konseilspræsidenten have skredet ind paa en eller anden Maade. Det skal jeg lade ligge, for der har været talt nok om det.

Men der er en Ting, jeg gerne vil sige et Par Ord om, og som jeg ikke kan forstaa kan gaa upaataalt hen i den Forstand, at der ikke gøres Ansvar gældende. Det er den Foranstaltning, den højtærede Minister foretog i sin Egenskab af fungerende Finansminister ved at laane 1½ Mill. Kr. ud af Statskassens Midler. Jeg ved naturligvis ikke, hvorledes Forretningsgangen er i Ministeriet fra gammel Tid, om det er Coutume, at en Fagminister disponerer over Statens Midler omtrent paa samme Maade som over sine egne, d. v. s., om han efter eget Godtykke, uden at raadføre sig med Kolleger eller med Statsraadet, kan foretage en saadan Foranstaltning som den at udlaane 1½ Mill. Kr. Jeg ved ikke, om det er god Forretningsgang for en Minister, men saa vidt jeg forstod ogsaa den højtærede Konseilspræsidents egne Udtalelser, har han jo ikke raadført sig med sine Kolleger, ikke forelagt Spørgsmaalet i Statsraadet, ikke gjort noget andet, saa vidt jeg har forstaaet, end ved et Paabud til sine underordnede at lade udbetale af Statens Midler 1½ Mill. Kr. som Laan til Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Det er muligt, at det er Coutume, at der handles paa den Maade, og saa skal jeg ikke sige andet dertil, end at saa tror jeg, at der trænges til en Reform paa dette Punkt, for jeg tror ikke, det kan siges, at Statens Midler egentlig kunne anses for vel forvarede,

hvis den Mand, der til enhver given Tid er Finansminister, uden at spørge enten sine Kolleger eller andre og uden at erhverve Kongens Samtykke dertil, kan disponere over Statens Midler, uanset om det er definitivt, eller det kun er som Laan, og mod hvad der anses som fuld betryggende Sikkerhed. Jeg tror ikke, at det er korrekt, at dette Forhold fortsættes, fordi Bedømmelsen af, hvad der i det givne Tilfælde er fuldt betryggende Sikkerhed, ogsaa er afhængigt af den samme enkelte Persons Skøn. Netop under saadanne Forhold som her, hvor Laanet er givet i al Hemmelighed, saa at ingen ved noget om det, er det den ene Mand, som skønner, om Sikkerheden er paalidelig eller ikke. Nu siges der — saaledes er det blevet sagt eller skrevet —, at det, der er givet som Sikkerhed, er Panteobligationer i sjællandske Ejendomme, og som Regel ere de naturligvis gode nok, men der er jo dog mange af os, der have kendt Panteforskrivninger, som ingenlunde have været det værd, som deres Paalydende var, saa der kan ogsaa der være Plads for et Skøn. Jeg tror i det hele, der bør tilvejebringes et noget stærkere Krav paa Samvirken mellem Ministeriets egne Medlemmer, naar saadanne Transaktioner skulle foretages.

Med Hensyn til den højtærede Indenrigsministers Forsvarstale skal jeg fatte mig ganske kort. Naar man ser de Oplysninger, der ere fremkomne i de senere Dage, om de Advarsler, der ere givne den højtærede Minister, og man sammenholder dette Forhold med Ministerens Kolding-Tale, navnlig den Tirade, hvormed han slutter denne, og naar man stiller de to Ting i den rette Belysning overfor hinanden, kommer man let til det Resultat, at den højtærede Indenrigsminister dog egentlig ikke just er den Mand, man kan ønske paa den Plads.

Endelig et Par Ord til den ærede Ordfører for Flertallet (Thomas Larsen), som jeg saa godt som ikke nævnedes forleden Aften. Jeg vil gerne i den Anledning indhente, hvad jeg forsømte, og sige til den højtærede Ordfører, at han var dog vistnok lidt paa den forkerte Side, naar han i sit Indledningsforedrag saa stærkt slog paa, at han og hans Parti og hans Regering vare udsatte for, hvad han kaldte „systematisk Forfølgelse“, der skyldtes andre Partier. Jeg ved ikke noget bestemt om; hvem han sigtede til, saa jeg gaar ud fra, at der kan være sigtet til hvilken som helst af de Grupper, som ikke netop omfatte ham og hans Meningsfæller